

Af Neergaard:

Lovforslaget affattes saaledes:

„Forslag til Lov

om

midlertidig Ændring i Lov om en Ølstat
m. m. af 1ste April 1891.

Den ved Lov om en Ølstat m. m. af 1ste April 1891 § 2 fastsatte Stat optræves i Tiden fra 1ste Oktober 1895 til 1ste April 1896 med 8 Kr. for Tønden. Tønden paa Øl, Mjød og Maltetstrakt, der indføres her til Landet, bliver indtil 1ste Januar 1896 at optræve med de i Lovens § 26 angivne Beløb.

Lovforslagets eneste Paragraf og det dertil stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling fattes til Forhandling under et.

Neergaard: Jeg skal kun med ganske faa Ord motivere det af mig stillede Ændringsforslag. Jeg kan i øvrigt ganske henholde mig til de Bemærkninger, jeg gjorde om dette Spørgsmaal ved Sagens 1ste Behandling, da jeg jo antydede det Ændringsforslag, jeg nu har stillet. Jeg skal da gentage, at den Gruppe, hvortil jeg hører, ikke i og for sig mener, at der er nogen Grund til at komme bort fra den i Loven af 1891 trufne Ordning, men hvis der af de forestellige Hensyn, som fra anden Side ere paa-beraabte, skal finde en Nedsættelse Sted, ville vi foretrække at gaa til 8 Kr. for det halve Aar, som en rent midlertidig Foranstaltning, frem for at gaa helt ned til 7 Kr., og Hovedgrunden dertil er jo den, at det i finansiel Henseende vil være uden væsentligt Tab for Statskassen, at man gaar til 8 Kr., og at dette eventuelt — for saa vidt man senere vil høre Staten til 10 Kr., og at man altsaa ikke vil forny den midlertidige Nedsættelse — vil danne en rimelig Overgang, hvorved Forhøjelsen lettes saavel for Forbrugerne som for Producenterne. Derved anbefaler min Ændring sig fremfor Lovforslaget i dets nuværende Stikelse. Endvidere er mit Ændringsforslag stillet som en Art Mæglingsforslag i Haab om, at det maa kunne møde Tilslutning fra andre Sider i Tinget.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg vil i Anledning af det Ændringsforslag, som er stillet og nys blev motiveret af det ærede

Medlem for Randers Amts 3dje Valokreds (Neergaard), der jo er eneste Forslagsstiller, tillade mig at høre, at det forekommer mig nu som den Gang, da Sagen var til 1ste Behandling, at man ikke bør stride til en Forhøjelse af Ølstaten til 8 Kr. Det forekommer mig nemlig, at denne Afgørelse ganske simpelt vil blive en definitiv Afgørelse. Kommer man til de 8 Kr., skal det nok vise sig, at man næppe nogen Sinde kommer til de 10 Kr. At man skal komme tilbage eller ned til de 7 Kr., er der vist slet ikke nogen, som vil tro paa. For mig i det mindste staar det som en sikker Sag, at hvis vi nu komme til de 8 Kr., vil Afgørelsen være aldeles endelig. At træffe en saadan endelig Afgørelse nu kunde maaste i fiskal Henseende være forsvarligt; derimod forekommer det mig fra et andet Synspunkt ikke at være forsvarligt, nemlig, naar man tager et billigt Hensyn til de Arbejder, som forestaa for den Toldkommission, som det jo nylig her i Folketinget er blevet bestemt at nedsætte. Afgør man nu Spørgsmaalet og fastsætter en Forhøjelse fra 7 til 8 Kr., saa vil det være meget vanskeligt for Toldkommissionen at træffe en anden Afgørelse, i alt Fald staar Toldkommissionen ikke længere frit. Det forekommer imidlertid mig, at det er i den rette Aand for en saadan Virksomhed, som skal udføres af en Kommission, der skal tage alle Toldspørgsmaal og alle dertil grændende Stattespørgsmaal under Overvejelse, og tillige en billig Forbring, at Kommissionen saa vidt muligt kommer til at staa frit, og at den ikke bliver tvungen ved Afgørelser forud. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede Stiller af Ændringsforslaget, hvis jeg i øvrigt ret fortaar hele den Maade, hvorpaa han ser paa Toldspørgsmaalet, og den Maade, hvorpaa han selv har været en Tilhænger af, at der skulde nedsættes en Toldkommission, ogsaa selv maa indrømme Rigtigheden af det Argument, at en saadan Toldkommission, specielt med Hensyn til Ølstatsspørgsmaalet her, bør staa fuldkommen frit. — Om der for Statskassen vil resultere Tab eller ikke af et eventuelt Aaalæg af denne ene Krone pr. Tønde Øl, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det er jo de usikre Beregningers Vej, man derved skal staa ind paa. Jeg har allerede ved Sagens 1ste Behandling gjort opmærksom paa, at det forekommer mig at være uheldigt at gaa til en Forhøjelse paa en Aarstid, hvor Ølforbruget plejer at gaa ned ad og ikke op ad. Jeg skal ogsaa fremhæve, at nogen Stigning, selv om man bliver ved de 7 Kr., kan maaste forventes i Forhold til, hvad der tidligere er indfaseret